

opfyldes, for der var overhovedet ikke aabnet Adgang til at udnytte Forudsætninger, og det var efter min Mening den store Fejl ved det ærede Medlems sidste Kornordning. Men hvad blev saa Resultatet? Ja, Resultatet blev det, som det ærede Medlem selv nu omtalte, en Kornordning, der kostede 60½ Mill. Kr., hvorfra dog skal trækkes en Administrationsudgift paa ca. 3 Mill. Kr., en Udgift, der har sin særlige Konto og derfor heller ikke var med i det Budget, det ærede Medlem opstillede. Altsaa, det, som det ærede Medlem Hr. Rode anslog til at ville koste 39,2 Mill. Kr., kom til at koste 57½ Mill. Kr. Det var de Oplysninger, det ærede Medlem ved Tillægsbevillingslovens Fremsættelse gav Tinget om, hvad hans sidste Kornordning vilde koste, og der kunde nok trænges til, at der var en Sukkerordning, som kunde trækkes fra i de virkelige Udgifter. Jeg forstaaer godt det ærede Medlems Omhu i saa Henseende. Men jeg tror ikke, det er rigtigt, at man saaledes blander de forskellige Bevillinger sammen og søger at tage Indtægter fra den ene og trække dem fra paa den anden. I hvert Fald var det ikke Forudsætningen for det ærede Medlems Budgettering, da han anslog Udgiften, til at blive de 39,2 Mill. Kr.; 39,2 Mill. Kr. — det var ikke en Gang saa meget, som selve Administrationen af Løven kostede det Aar. Hvis der ikke var givet en Efterbevilling der, vilde der slet ikke været blevet noget til Brødpriens Nedsættelse, og det var jo dog Hovedformaalet.

Maa jeg dernæst have Lov til at minde det ærede Medlem Hr. Rode om, hvorledes hans Forudberegning var med Hensyn til den dyreste af alle Kornordninger. Jeg har nu meddelt det ærede Medlem, hvor den dyreste Kornordning er at finde, det er den, jeg nys omtalte, for Aaret 1918—19. Ved Tillægsbevillingsloven for 1919—20, altsaa saa sent som efter Høstaarets Slutning, beregnede det ærede Medlem den samlede Udgift ved denne Kornordning til 58,5 Mill. Kr. og søgte om Bevilling af dette Beløb. Men det viste sig paa Regnskabets Dag, at den samlede Udgift blev 83 Mill. Kr., hvorfra dog 3,6 Mill. Kr. skal trækkes paa den særlige Administrationskonto, saaledes at der maatte søges en Efterbevilling paa 21 Mill. Kr. Jeg tror, at det ærede Medlem skulde være lidt mere forsigtig med at tale om fejlslagne Beregninger. De Beregninger, det ærede Medlem i sin Ministertid har stillet op for Rigsdagen vedrørende Kornordningen, har alle slaaet fejl og altid til den Side, at det ærede Medlem har brugt mere, end han havde tænkt sig, da Budgettet blev udarbejdet.

Hvis det ærede Medlem derimod vil undersøge de Forhaandsmeddelelser, jeg har givet Rigsdagen, vil han se, at her er det modsatte Tilfældet. Det er lykkedes at holde Udgifterne indenfor de budgetterede Rammer, ja, i nogen Grad at formindske dem. Paa enkelte Punkter er Indtægterne øget. At der ikk er opnaaet den Eksportindtægt, som der under visse Forudsætninger var aabnet Mulighed til, er rigtigt, det behøver der ikke at diskuteres om, og det viser sig jo, hvor lidt de Herrer har at anføre i denne Sag, naar de stadig vender tilbage til det. Thi det kan dog neppe være de Herrer Mening, at det ogsaa er min Skyld, at disse Forudsætninger ikke holdt Stik, at hele Kornmarkedet brød sammen i December—Januar Maaned 1920—21. Jeg tog jo mine udtrykkelige Forbehold, og jeg tror, det ærede Medlem Hr. Rode og de, der er enige med ham i dette Spørgsmaal, hellere skulde overveje, hvad Landet har tabt ved, at saadanne Bestemmelser ikke var indført i den Kornordning, der blev hans den sidste.

Jeg skal her slutte disse Bemærkninger vedrørende Kornordningen og Sukkerordningen, idet jeg dog nu til sidst skal paapege en Forskel, der maaske dog til syvende og sidst turde være den mest afgørende, den, der er af den største Betydning. Der er den store Forskel mellem det ærede Medlem og mig, at medens det ærede Medlem med saa stor Glæde og Selvtilfredshed førte os ind paa alle disse kostbare Understøttelseslove, saa er det blevet min Opgave at føre os bort fra saadanne Love. Jeg glæder mig over, at dette Arbejde nu er afsluttet. Jeg glæder mig oprigtigt over, at det er lykkedes at gennemføre Afviklingen paa et Aar og kun et Aar. Jeg tilstaaer, at da jeg traadte ind i dette Arbejde, ikke med absolut Lyst til Opgaven, jeg tilstaaer, at da fælte jeg mig ikke saa sikker paa, at det kunde lykkes at tilendebringe den paa et Aar. Jeg vil gerne her udtale min Glæde over, at dette er lykkedes. De samme Omstændigheder, som medførte, at de Indtægter, som under visse Forudsætninger kunde være opnaaet, ikke blev opnaaet, medførte, at det kunde være fuldt forsvarligt at foretage Afviklingen paa dette ene Aar, og jeg glæder mig ogsaa over, at denne Afvikling er foretaget paa en saadan Maade, at det er sket uden Ulempe, ja, i Virkeligheden næsten umærkeligt for Forbrugerne. Naar jeg tænker paa den Tale, det ærede Medlem i sin Tid holdt for sit nye Indenrigsministerium, den kostbare, den herlige, dyrebare Gave, som vi her i Landet skulde redde ud af Krigsaarenes Ragnarok, saa tør jeg jo ikke forudsætte, at det ærede